

[Ministeren for kulturelle anliggender]

uligheder slår igennem i de 9-12-åriges mulighed for at få del i de mange forskellige fritidstilbud. Børn, som socialt set er privilegerede, får flere tilbud end børn, som ikke er det, mens disse til gengæld er mere afhængige af det »passive« kulturforbrug f. eks. gennem TV. En mere ligelig social fordeling er her påkrævet. Den kan stimuleres centralt, men må nødvendigvis udføres lokalt gennem kommunal støtte.

Kultursamarbejdet med udlandet er flerstrengt. På det nordiske plan har situationen blandt andet været præget af 2 større fællesnordiske kulturfremstød. Jeg tænker dels på vikingeudstillingen, som med stor succes har været vist i London og New York, dels på det mangesidede kulturarrangement »Scandinavia-To-Day«, som skal gennemføres i en række amerikanske byer i 1982.

Som andre områder, hvor vi er inddraget i et flersidigt kultursamarbejde, kan nævnes Europarådet og Unesco, hvor debatten især har markeret sig om den kulturelle side af Nord-Syddialogen.

I øvrigt trækker kultursamarbejdet i retning af kontakt med flere lande. I denne forbindelse kan der være grund til at nævne Kina, med hvilket land man for øjeblikket forbereder gennemførelse af et formaliseret samarbejde.

Det bilaterale samarbejde foregår hovedsagelig på baggrund af de ca. 20 kulturaftaler, Danmark har indgået med andre lande. I disse aftaler fastsætter man rammerne for samarbejdet inden for en periode af 2-3 år. Indgåelsen af kulturaftaler og gennemførelsen af disses programmer finder sted i nært samarbejde mellem kulturministeriet, undervisningsministeriet og udenrigsministeriet som samlende organ.

For at koordinere dette samarbejde og udnytte de forhåndenværende ressourcer bedre har jeg i samråd med udenrigsministeren og undervisningsministeren nedsat et *kultureksportudvalg*, som vil komme med forslag til en effektivisering af vores kunst- og kulturformidling over for udlandet.

Som al anden eksportvirksomhed må kultureksport profileres og tilpasses til modtagerlandets interesser. Og for et land som Danmark, hvor kravet om det absolut minimale ressourcespild er påtrængende, må vore kulturfremstød ikke alene koordineres omhyggeligt mellem de pågældende ministerier,

men også sættes i forhold til den kommercielle eksport. Ikke blot ballet, litteratur og teater, men også design repræsenterer dansk kultur.

Vor kultureksport og vor handelseksport må kunne gå hånd i hånd og støtte hinanden ved et samspil mellem en række operative funktioner: offentlig repræsentation, turisme, radio og TV, film og udstillinger. Ved visse lejligheder kan et direkte samspil med industri og erhverv være hensigtsmæssigt i forbindelse med gennemførelse af et kulturprojekt.

Til slut vil jeg pege på, at jeg meget gerne vil forsøge at udbygge det løbende kultursamarbejde med udlandet, specielt i relation til u-landene. Jeg tror, at et kultursamarbejde som led i bistandsarbejdet rummer mange uudnyttede muligheder. Det er klart, at et sådant arbejde må udbygges i nært samarbejde med f. eks. Danida og afstemmes fra land til land. Jeg føler imidlertid, at et øget kultursamarbejde rigtigt tilrettelagt rummer rige muligheder inden for en lang række af de områder, der er fremherskende i hele u-landsdebatten. Vi kan gennem et sådant samarbejde – foruden at give impulser til dansk kulturliv – yde vort bidrag til løsningen af et problem, der for de fleste u-lande føles stort og fundamentalt, nemlig bevarelsen eller genskabelsen af det enkelte lands kulturelle identitet.

I tilslutning hertil vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om et specielt forhold, som har været fremme i debatten i den senere tid, nemlig spørgsmålet om statens overtagelse af forsikringsrisikoen for større udenlandske udstillinger under disses forevisning her i landet. Efter hovedprincippet i kulturaftalerne betaler udsenderlandet forsikringspræmien. Dette princip fastholdes i det løbende udstillingssamarbejde, hvor vurderingssummen for den enkelte udstilling er overskuelig og præmien derfor til at bære. Anderledes stiller sagen sig, når der er tale om udstillinger bestående af nationale klenodier o. lign. Her vil forsikringsspørgsmålet også bære præg af gensidig tillid imellem de to landes regeringer.

I sådanne sager ser vi oftere og oftere, at udsenderlandet stiller krav om, at modtagerlandet overtager forsikringsrisikoen, enten ved, at præmien betales af modtagerlandet, eller ved, at dette påtager sig en statsgaranti.